

Kinoplex af Martin Hall

Martin Hall

Kinoplex

225 sider

Lindhardt og Ringhof

Når ens kerne går i opløsning, når de indre værdier forsvinder, når sjælen er væk, hvad er der så tilbage. Bliver man rastløs, går man på druk, går man besærk i sex, hvad stiller man op med sig selv. Hvorfor og hvad afstedkommer det valg, man foretager sig. Store spørgsmål, og på en eller anden mærkværdig måde bliver de stillet til skue, og vi får af bagvejen svarene i denne stærkt omdiskuterede roman af en kulturpersonlighed, der altså bare er det, uanset om man vil det eller ej.

Humoristisk, med glimt i øjet og med en fremdrift, der VIL noget på sin læsers vegne beretter Hall muntert:

". . . "kvinder der var blevet for gamle til sporten, men alligevel tog chancen endnu en aften - jo ældre de blev desto højere hæle skulle de åbenbart stolpre rundt på for at undgå, at deres røv ramte gulvet . . . "

Frimodigheden er sat, med adskillige gram af surrealisme, der aldrig er helt til stede og gennemført, i stedet på en snedig, underfundig og bagvedliggende måde som i en drøm, og det er det, der gør romanen til noget særligt. Og undersætter titlen KINOPlex. Det er en film, der snurrer, noget der kunne ske for os allesammen, nu sker det altså bare for hovedpersonen her, der med dekadence og galgenhumor i skøn forening beretter om et liv fyldt med skandaløs tilstedeværelse i pornografiske og fetichisme-miljøer.

Vi får nogle indblik og malende beskrivelser af parallelsamfundene, der i fortællerens optik har sin berettigelse. Hvor går man hen, når der ikke længere er nogen steder at gå hen. Når man når ud over, hvad der er tilbage. Er der så kun drifterne, liderligheden, orgierne, det platte som tilflugtssted for eller som substitut efter meningen med livet og oplevelse af kærligheden. Eller måske af bitre erfaringer holder kærligheden på afstand.

Det er spændende temaer, Martin Hall tager op i sin roman.

Formen kan man diskutere. Det er den allerede blevet og vil blive meget. Vi stemmer for den. Den er så tilpas enkel, at man ved, at med Martin Halls approach til verdens gennemskuelighed og menneskelige relationer, så er der meget mere at hente mellem linjerne end som så. Og det skal der ofte en ganske basal fortællerstil til at levere.

En bog man læser en enkelt gang. Lader den ligge et år. Og så tager den frem igen.